

L kapitola 14.

[1] Jednou v sobotu vešel Ježíš do domu jednoho z předních farizeů, aby jedl u jeho stolu; a oni si na něj dávali pozor. [2] Tu se před ním objevil nějaký člověk stížený vodnatelností. [3] Ježíš se obrátil na zákoníky a farizeje a otázal se jich: "Je dovoleno v sobotu uzdravovat, nebo ne?" [4] Oni však mlčeli. I dotkl se ho a uzdravil jej a propustil. [5] Jim pak řekl: "Spadne-li někomu z vás syn nebo vůl do nádrže, nevytáhnete ho hned i v den sobotní?" [6] Na to mu nedovedli dát odpověď. [7] Když pozoroval, jak si hosté vybírají přední místa, pověděl jim toto podobenství: [8] "Pozve-li tě někdo na svatbu, nesedej si dopředu; vždyť mezi pozvanými může být někdo váženější, než jsi ty, a ten, kdo vás oba pozval, přijde a řekne ti: [9] "Uvolni mu své místo!" a ty pak musíš s hanbou dozadu. [10] Ale jsi-li pozván, jdi a posaď se na poslední místo; potom přijde ten, který tě pozval a řekne ti: "Příteli, pojď dopředu!" Pak budeš mít čest přede všemi hosty. [11] Neboť každý, kdo se povyšuje, bývá ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen." [12] Tomu, kdo jej pozval, Ježíš řekl: "Dáváš-li oběd nebo večeři, nezvi své přátele ani své bratry ani příbuzné ani bohaté sousedy, poněvadž oni by tě také pozvali a tak by se ti dostalo odplaty. [13] Ale dáváš-li hostinu, pozvi chudé, zmrzačené, chromé a slepé. [14] Blaze tobě, neboť nemají, čím ti odplatit; ale bude ti odplaceno při vzkříšení spravedlivých." [15] Když to uslyšel jeden z hostů, řekl mu: "Blaze tomu, kdo bude jíst chléb v království Božím." [16] Ježíš mu řekl: "Jeden člověk chystal velikou večeři a pozval mnoho lidí. [17] Když měla hostina začít, poslal svého služebníka, aby řekl pozvaným: "Pojďte, vše už je připraveno." [18] A začali se jeden jako druhý vymlouvat. První mu řekl: "Koupil jsem pole a musím se jít na ně podívat. Prosím tě, přijmi mou omluvu." [19] Druhý řekl: "Koupil jsem pět párů volů a jdu je vyzkoušet. Prosím tě, přijmi mou omluvu!" [20] Další řekl: "Oženil jsem se, a proto nemohu přijít." [21] Služebník se vrátil a oznámil to svému pánu. Tu se pán domu rozhněval a řekl svému služebníku: "Vyjdi rychle na náměstí a do ulic města a přiveď sem chudé, zmrzačené, slepé a chromé." [22] A služebník řekl: "Pane, stalo se, jak jsi rozkázal a ještě je místo." [23] Pán řekl služebníkovi: "Vyjdi za lidmi na cesty a k ohradám a přinuť je, ať přijdou, aby se můj dům naplnil. [24] Neboť vám pravím: Nikdo z těch mužů, kteří byli pozváni, neokusí mé večeře." [25] Šly s ním veliké zástupy; obrátil se k nim a řekl: [26] "Kdo přichází ke mně a nedoveze se zřící svého otce a matky, své ženy a dětí, svých bratrů a sester, ano i sám sebe, nemůže být mým učedníkem. [27] Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem. [28] Chce-li někdo z vás stavět věž, což si napřed nesedne a nespočítá náklad, má-li dost na dokončení stavby? [29] Jinak - až položí základ a nebude moci dokončit - vysmějí se mu všichni, kteří to uvidí. [30] "To je ten člověk", řeknou, "který začal stavět, ale nemohl dokončit." [31] Nebo má-li nějaký král táhnout do boje, aby se střetl s jiným králem, což nezasedne nejprve k poradě, zda se může s deseti tisíci postavit tomu, kdo táhne s dvaceti tisíci? [32] Nemůže-li, vyšle poselstvo, dokud je protivník ještě daleko, a žádá o podmínky míru. [33] Tak ani žádný z vás, kdo se nerozloučí se vším, co má, nemůže být mým učedníkem. [34] Dobrá je sůl. Jestliže však i sůl pozbude chuti, co jí dodá slanosti? [35] Nehodí se na pole ani na hnojiště: vyhodí se ven. Kdo má uši k slyšení, slyš."